

שני שירים

ירוחם לוריא

צל הרפאים

איך באו תימים
השכורים חלמתי
איך קמו בקמים
אויבי הנרדמים!

שעזבתים בכאר-
מאפליה נדחת,
ונשיתים בקאר
סכרי המתנער.

הלא בהשמת
אכן מקיר, עגמתי —
ואיך בהצמת
כיד אויבי המת?

ככה רבים, רבים
המוראים ידעתי,
בעוד מאשנגים
צמיתי משנגים

כה רחוקים! צפים
בערסל גונה,
כה עדי-הקאב יסים
בלכן הנשמים.

בהיות הדומיה

בהיות הדומיה הרביתי לסיף
אלי מרגוע רב אשר לא בא,
ורוסקים מקצרות שבו
גלי הדומיה אל לקבי.

הרחק, העקצפות על סף המים
נחדו רוגשות באלמת-הפלה,
והצללים כבדי-ערגה יהושו
לקצוא רעים בסאתי הציל.

ובנהר, בין צמרמורים, אורכת
ומצפה בלסק הדגה,
עת הקנים עמהרהרים, בלי רוח,
נדענעו כזוע מיתרים.

עלה, בכי-התנים המדי-קתער,
יבקע את תף הדמי (המגורו
ורגע עו נקפא על בהונותיגו
לקראת המרגעת, המרגעת).